

डॉ. बाबा आप्पासाहेब आढाव संघर्ष, सामाजिक जाण आणि मानवी हक्कांची अखंड लढाई

भारतीय सामाजिक चळवळीच्या इतिहासात काही व्यक्तिमत्त्वे अशी असतात की ज्यांची कार्ये, विचारसरणी आणि सार्वजनिक आयुष्य ही केवळ नोंदीच्या पानापुरती मर्यादित राहत नाहीत, तर त्यांनी उभारलेली चळवळ, जागवलेली जाणीव आणि समाजात उभा केलेला जागर हा पुढच्या पिढ्यांनाही मार्गदर्शक ठरतो. डॉ. बाबासाहेब पांडुरंग उर्फ बाबा आढाव हे त्यापैकीच एक तेजस्वी व्यक्तिमत्त्व. १६ वर्षांच्या प्रवासात त्यांनी असंघटित, उपेक्षित, वंचित आणि पीडित मजूरवर्गाचा प्रश्न फक्त नोंदवून घेतला नाही, तर त्यांना संघटित करत त्यांच्या हक्कांसाठी थेट रस्त्यावर, न्यायालयात आणि शासनाच्या दारात झगडले. पुण्यातील खासगी रूग्णालयात झालेल्या त्यांच्या निधनाचा एका मोठ्या काळाचा शेवट झाला, परंतु त्यांनी पेटवलेली मशाल आजही जिवंत राहिली ती त्या जाणिवेतून, जागृतीतून आणि न्यायाच्या मशालीतून.

बाबा आढाव यांनी तरुणपणीच मजूरवर्गाच्या वेदना उलगडून पाहिल्या. बाजार समित्यांमधील हमाल, माथाडी कामगार, भाजीपाला आणि फळबाजारातील रोजंदारी मजूर यांच्या जीवनात कोणतीही स्थैर्याची खात्री नव्हती. मजुरीचा दर दरवर्षीच्या कोणताही नियम नव्हता. आजारी पडले की अन्नाचे दाणेही मिळत नसत. अशा वेळी बाबा आढाव यांनी त्यांच्या वेदना स्वतःच्या आयुष्याशी जोडून घेतल्या. त्यांना वाटले की असंघटित मजुरांसाठी आवाज देणारा कोणीच नाही, तर हा आवाज त्यांनीच द्यावा. १९६०-७० च्या दशकातील पुण्यातून सुरु झालेली ‘हामाल-माथाडी’ चळवळ

पुढे संपूर्ण महाराष्ट्रभर पसरली आणि हजारो मजुरांच्या जीवनात आमूलाग्र बदल घडवून आणला.

माथाडी कामगारांसाठी असलेल्या विशेष कायद्याचा जन्मही त्यांच्या संघर्षातूनच झाला. हा कायदा केवळ कागदावरील दस्तऐवज नव्हता, तर तो वंचितांच्या जगण्याचा आधार होता. बाबा आढाव यांच्या सातत्याने शासनाला, समाजाला आणि व्यवस्थेला लक्षात आणून देण्यात आले की असंघटित मजूर हा राष्ट्राच्या आर्थिक घडणीतला अपरिहार्य भाग आहे आणि त्यांच्या हक्कांचे संरक्षण झाल्याशिवाय समाज न्याय होऊ शकत नाही. त्यांनी कधी संघटनांवर अवलंबून राहिले नाहीत. त्यांनी संघटना निर्माण केल्या. त्यांनी कधी शासन बदलण्याची भाषा केली नाही, त्यांनी शासनाला कामगार हितासाठी विचार बदलायला भाग पाडले.

आजचे पुणे, पुण्याचा बाजारभाव, गडबडलेले ट्रान्स्पोर्ट सिस्टीम, कोल्हापूर-नाशिक-मुंबई मार्गावरील मालाचे वितरण या सगळ्या चौकटीत माथाडी कामगारांचे स्थान निश्चित झाले आहे. या सगळ्यांमो बाबा आढाव यांच्या संघर्षाची सावली आहे. असंघटितांना संघटित करण्याची, विखुरलेल्या समाजघटकांना न्याय देण्याची आणि प्रत्येक मानवास प्रतिष्ठेने जगण्याचा अधिकार मिळवून

देण्याची ताकद त्यांच्या व्यक्तिमत्त्वात होती. बाबांच्या नेतृत्वाचे वैशिष्ट्य म्हणजे त्यांची अनुभवली. त्यांच्या मुलांच्या शिक्षणापासून ते त्यांच्या आरोग्यापर्यंतचा प्रश्न कोणताही असो,

शांत, परंतु अत्यंत ठाम भूमिका. शब्दांनी नव्हे, तर कृतीने त्यांनी स्वतःची ओळख निर्माण केली. कामगारांचे प्रश्न समजून घेण्यासाठी ते थेट त्यांच्या वस्त्यांमध्ये जात असत. मजुरांच्या जेवणाच्या घासातली कडवट चव त्यांनी

त्यांच्या आयुष्याचा आणखी एक महत्त्वाचा भाग म्हणजे “सामूहिक विवाह” चळवळ.

समाजातील खर्चिक, दिखाऊ, दगलबाज रितीरिवाजांच्या विरोधात त्यांनी सरळसोप पद्धतीने सामूहिक विवाहांना चालना दिली. अशा विवाहांमुळे केवळ अर्थसंकल्पच हलका झाला नाही, तर सामाजिक स्तर, जात, धर्म यांपैकीकडचा एकतेचा संदेशही दृढ झाला. त्यांना सदैव वाटत असे की समाजातील बदल हा तळागाळातूनच घडतो, आणि ते बदल घडवण्याचे धैर्य त्यांच्याकडे होते.

संपूर्ण आयुष्यभर त्यांनी कोणत्याही सत्तेशी लडजोड केली नाही. कधी जनतेसाठी तर कधी मजुरांसाठी, तर कधी बाजारातील अन्यायाविरुद्ध ते आवाज उठवत. वयाच्या उत्तरार्धातही त्यांनी संघर्ष सोडला नाही. १० वर्षे ओलांडूनही ते आंदोलनांच्या अग्रभागी दिसत असतकृकधी मजुरांच्या वेतनाबद्दल, कधी त्यांच्या कल्याण योजनांबद्दल, तर कधी प्रशासनाच्या निष्क्रियतेबद्दल.

त्यांच्या निधनानंतर महाराष्ट्रातील हमाल-माथाडी समाजात हळूहळू व्यक्त होत आहे. पुण्याच्या मार्केट याडात त्यांचे पार्थिव नेण्यात आले, तेव्हा हजारो माथाडी कामगारांनी डोळ्यांत अश्रू आणून आपल्या नेत्याला अखेरचा निरोप दिला. ते म्हणत होते. “बाबा गेले, पण

आजही अनेक ठिकाणी बदललेली नाही. आजुमुळे बाबा आढाव यांची आठवण करताना आपल्यावरही एक नैतिक बंधन जबाबदारी येत आहे आणि ती म्हणजे समाजातील दुर्बल घटकांसाठी उभे राहण्याची, अन्यायाच्या विरोधात बोलण्याची आणि प्रत्येकाला समन्वाने जगात येईल असा समाज उभारण्याची.

बाबा आयुष्यभर म्हणत राहिले “माणूस मोठा त्याच्या पदाने नाही, तर त्याच्या कामाने होतो.” त्यांचे संपूर्ण जीवन हे या वाक्याचा जिवंत पुरावा आहे. हीच त्यांना मानवंदना. करणाऱ्यांवर तात्काळ कारवाई.

वाचक पत्र

राज्य विधिमंडळाचे हिवाळी अधिवेशन राज्याची उपराजधानी असलेल्या नागपुराणरीत सोमवारपासून सुरु झाले आहे. यंदाचे हे अधिवेशन विविध गोष्टींमुळे चर्चेत आहे. ५८ वर्षांनंतर पहिल्यांदाच हे अधिवेशन विरोधी पक्षनेत्यांविना पार पडत आहे. केवळ सात दिवस चालणार्या अधिवेशनाच्या सिद्धतेसाठी सरकारी तिजोरीतून कोट्यवधी रुपये खर्च करण्यात आले आहेत. सार्वजनिक बंधकाम विभागाचे विधान भवन, रेडिभवन, नागभवन आणि आमदार निवासस्थानांसह विविध इमारती, रस्ते आणि त्यांच्या दुरुस्तीवर आजतागायत १०० कोटींहून अधिक रुपये खर्च केले आहेत याशिवाय आमदारांच्या दैनंदिन सोयी सुविधा आणि खानपान यांसाठी सात दिवसांत प्रतिदिन २० कोटी रुपये खर्च करण्यात येणार आहेत. लाडक्या बहिणीच्या बँक खात्यावर दर महिन्याला पैसे तर पडत आहेत, मात्र रस्त्यावर वावरताना या लाडक्या बहिणी दिवासादवळ्यासुद्धा स्वतःला असुरक्षित समजत आहेत, स्त्री अत्याचाराच्या बाबतीत शिवारायांच्या महाराष्ट्राने देशात आज अव्वल स्थान मिळवले आहे, शेतकऱ्यांची कर्जमाफी, शेतकऱ्यांना मिळणारी तारीख पे तारीख, सुती सरकार सत्तेवर आल्यापासून १ लक्ष १२ हजार शेतकऱ्यांनी आत्महत्या केल्याची अधिकृत आकडेवारी यांसोबत नेहमीचे विषय आहेतच. यावेळी विरोधकांचे संख्याबळ कमी असले तरी सत्ताधारी मंत्री महोदयांना घेरण्याची पूर्ण सिद्धता त्यांनी केली असल्याचे पत्रकार परिषद घेऊन सुचनातीलाच सांगण्यात आले आहे.

राज्यातील सामान्य जनतेच्या प्रश्नांवर आणि समस्यांवर सत्ताधारी आणि विरोधी पक्ष यांनी एकत्रितपणे सारासार चर्चा करून त्यावर ठोस उपाययोजना काढण्याच्या दृष्टीने भरवण्यात येणाऱ्या अधिवेशनाच्या एकूण कालखंडात साधक-बाधक चर्चा नेमकी किती काळ होते? अधिवेशनाच्या पहिल्या दिवसापासूनच विरोधी पक्षाची मंडळी अधिवेशन चालू न देण्याच्या तयारीत असतात. जनतेचे कोणते प्रश्न समागृहात मंडळाचे यापेक्षा सरकारला कौडीत कसे पकडायचे यामध्येच यांना अधिक स्वारस्य असते. समागृहाच्या प्रवेशद्वारावर टिच्या आंदोलन करणे, अधूनमधून समात्याण करणे, चर्चेच्या कालावधीत आरडाओरड आणि घोषणाबाजी करत गोंधळ घालणे यांसारख्या प्रकारांमुळे अधिवेशन काळात समागृहाला राणाणावे स्वरूप आलेले असते. यामध्ये गैरवर्तणुकीमुळे

खर्चिक अधिवेशनांची फलश्रुती किती ?

अनेकदा काही आमदारांचे निलंबन करावे लागते. मग पुन्हा निलंबन कसे निरमबाह्य आहे, विरोधी आमदारांचे निलंबन करून सरकार कसा जनतेचा आवाज दाबण्याचा प्रयत्न करत आहे, यासाठी पुन्हा सरकारविरोधात निदर्शने, घोषणाबाजी केली जाते. जनतेचे प्रश्न राहिले बाजूला एकमेकांची उणीयुणी काढण्यातच अधिवेशनाचे सूप वाजते. अधिवेशनाच्या काळात समागृहाला आलेले आस्त्राड्याचे स्वरूप पाहता असा गोंधळ घालण्यासाठी आमदारांना आपण निवडून देतो का हा प्रश्न कोणत्याही सामान्य मतदाराला पडल्यावाचून राहत नाही. वर्षातून तीन वेळा ही अधिवेशने भरवली जातात. प्रत्येक अधिवेशनासाठी सरकार कोट्यवधी रुपये खर्च करते. कष्टकरी सामान्य जनतेच्या घामाच्या मिळकतीतून कररूपाने सरकार दरबारी जमा होणारा हा पैसा असतो. त्याचा विनियोग व्हायला नको का? सामान्य नागरिकांवर ओढवलेल्या नैसर्गिक आणि कृत्रिम संकटांवर सरकारने योग्य तो मार्ग काढावा, सामान्य जनतेच्या मूलभूत गरजा पुरवण्यात येणाऱ्या अडथळांवर उपाययोजना काढाव्यात, विद्यार्थ्यांना शैक्षणिक सुविधा मिळाव्यात, युवकांना रोजगाराच्या संधी उपलब्ध व्हाव्यात, राज्यात कायदा आणि सुव्यवस्था यांचे पालन व्हावे. रित्रायांचे रक्षण व्हावे, सरकारी योजना तळागाळापर्यंत पोहोचव्यात, आरोग्य व्यवस्थेबाबत सुसुत्रता असावी, एखाद्या गंभीर मुद्याबाबत स्वतंत्र कायदा करण्याची आवश्यकता असल्यास त्याबाबत विचारविनिमय घडवून आणणे, प्रचलित कायद्यात काही सुधारणा करावी असल्यास त्यावर सविस्तर अभ्यास करणे आणि या सर्वांच्या सुयोग्य नियोजनासाठी एकमेकांची मते जाणून घेणे यासाठी अधिवेशन ही संधी असते मात्र या संधीकडे सरकारला नामोहरम करण्याची पर्वणी म्हणून पहिले जात आहे. हे केवळ राज्यात घडते असे नव्हे. संसदेच्या प्रत्येक अधिवेशन काळातही हीच प्रथा राबवली जाते. गेल्या काही वर्षांतील या अधिवेशनांची फलश्रुती पाहता ती नगण्यच आहे असे म्हटल्यास वावगे टरणार नाही. समागृहातील गोंधळ थांबवताना आणि आमदारांना शिस्तीचे धडे देताना समागृहाच्या उदयकांचा कस लागतो, त्यांना नाहक मनस्ताप सहन करावा लागतो, काहीवेळा तर गोंधळ थांबवण्यासाठी पोलिसांनाही पाचारण करावे लागते. यापुढेही अधिवेशन काळात हेच घडणार असेल तर ही खर्चिक अधिवेशने हवीत तरी कशाला ?

— जगन घाणेकर, घाटकोण, मुंबई

सनबर्न फेस्टिवल मुंबईत नको...

मुंबई सारख्या औद्योगिक राजधानी असलेल्या ठिकाणी सनबर्न फेस्टिवल असणे, ही मुंबईला अमेरिकेच्या लास वेगास सारखे करण्याचा प्रयत्न तर नाही ना? असा यक्ष प्रश्न सर्वसामान्य जनतेच्या मनात आहे. २००७ सालापासून हा फेस्टिवल मुख्यत्वेकरून गोवा येथे आयोजित करण्यात आलेला आहे. यावर्षी तो शिवाडी मुंबई येथे आहे. यात विदेशी गाणी, पॉप संगीत यावर नाचणारी तरुण मुले असतात. त्यानंतर त्यातील काही मुले ही नशा म्हणून दारू आणि अमली पदार्थ यांचे सेवन करतात. आपली काही तरुण मुले अयोग्य मार्गावर लागली आहेत आणि या सारखे होणाऱ्या कार्यक्रमांमुळे त्याला खतपाणी घातले जाईल अशी भीती वाटते. अशा कार्यक्रमातून सरकारला खूप महसूल मिळत असेल पण खरच या कार्यक्रमाची मुंबईत गरज आहे का? हा विचार झाला पाहिजे. नको असे कार्यक्रम मुंबईत...परदेशी संस्कृतीचे अंधानुकरण थांबवले पाहिजे हा कार्यक्रम आणि असे सर्व कार्यक्रम यांना भारतात बंदी केली पाहिजे. असे झाले नाही तर आपणही लास वेगास सारखे चुकीच्या पद्धतीने प्रसिद्ध होऊ आणि यातून आपल्या संस्कृतीचा नाश अटळ आहे.

श्री अल्हाद मालगांवकर पनवेल

सिंधुदुर्ग समाचारचा आजचा अंक छान जमला आहे. अंकाचे मास्टहेड सुंदर आहे. एकूण मांडणी, रंगसंगती आणि समर्पक चित्रे यामुळे अंक आकर्षक वाटतो. सोबत तो वाचनीयही आहेच. या सर्व बाबींमुळे अंक अर्थातच संग्राहणी आहेच.

— वाचक

आजचा दे. सिंधुदुर्ग समाचार रविवार पुरवणी अंक खूपच रंजीन आणि आकर्षक झाला आहे. अंकातील अंतर्गतची मांडणी खूपच चित्तवेधक झाली आहे. दे.सिंधुदुर्ग समाचार अंकाच्या भावी तेजोमय व दैदीप्यमय वाटवालीसाठी माझ्या हार्दिक शुभेच्छा!

— शिरबंदे सर, दापोली.

सुंदर आणि सुटसुटीत मांडणी.. योग्य ठिकाणी सुंदर कलात्मक फॉन्ट्स.. खूपच छान

दिनविशेष

डोंगर वाचवा, भविष्य वाचवा!

११ डिसेंबर हा दिवस जगभरात आंतरराष्ट्रीय पर्वत दिवस म्हणून पाळला जातो. पर्वत म्हणजे पृथ्वीची हाडांची चौकट, निसर्गाच्या संरक्षणाची भिंत आणि हवामान संतुलनाची नैसर्गिक प्रयोगशाळा. मानवजातीच्या अस्तित्वात पर्वतांचा वाटा इतका मोठा आहे की ते नसतील तर पाणी, हवा, शेती, औषधी वनस्पती, जैवविविधता, जंगल, नद्या, निसर्गसंतुलन आणि मानवी संस्कृती हे सर्व एका क्षणी कोलमडून पडेल. म्हणूनच संयुक्त राष्ट्रांनी पर्वतांसाठी जागृती निर्माण करण्यासाठी हा दिवस विशेषत्वाचे घोषित केला. परंतु आज जगभरातील पर्वतरांगांवर संकटाचे दग घोंघावत आहेत आणि महाराष्ट्रातील सातारा जिल्हाही या संकटाला अपवाद नाही.

सातारा ही सात डोंगरांनी वेढलेली नगरी. या सात डोंगरांपासूनच शहराला “सात तारे” किंवा “Seven Stars” ही ऐतिहासिक ओळख मिळाली. अजिंक्यतारा, जरादेशंवर, यवतेशंवर, कितलिया डोंगर, सज्जनगड, पेड्याचा भैरोबा आणि नकडीचा डोंगर हे सातही डोंगर साताऱ्याच्या ओळखीचा, इतिहासाचा आणि संस्कृतीचा अविभाज्य अंग आहेत. या डोंगरांवरून दिसणारा निसर्ग, त्यातील इतिहासाचे प्राणवायू, धार्मिक स्थळांची शांता आणि परिसरातील जैवविविधता हे सर्व मिळून साताऱ्याला एक विशिष्ट वैशिष्ट्य देते. सज्जनगडावर समर्थ रामदास स्वामींची पवित्र भूमी, अजिंक्यताराचा ऐतिहासिक किल्ला, यवतेशंवरची समृद्ध वनश्री आणि इतर डोंगरांची विविध जैवविविधता यांनी सातारा प्रदेश ही एक नैसर्गिक आणि सांस्कृतिक संपन्नता असलेली भूमी बनवली आहे. परंतु गेल्या काही वर्षांपासून या सर्व डोंगरांवर अनियंत्रित उत्खननामुळे भीषण पर्यावरणीय संकट निर्माण झाले आहे.

सातारा-मुंबई महामार्गाला आणि आसपासच्या परिसरात मोठ्या प्रमाणावर उभे राहिलेले स्टीन क्रशर प्लांट्स आज पर्वतांची मुळे खणून काढत आहेत. दगड उत्खनन, डायनामाइट ब्लास्टिंग, मुरुम उत्खनन आणि वाहतुकीसाठी अचिरत धावणाऱ्या ट्रकांच्या लोंढ्यांमुळे संपूर्ण भौगोलिक रचना उद्ध्वस्त होत आहे. अनेक ठिकाणी डोंगरांचे संपूर्ण पोट खोदून काढले गेले असून काही डोंगर तर नकाशावरूनच अदृश्य होण्याच्या मार्गावर आहेत. उत्खननामुळे निर्माण होणाऱ्या सततच्या धूळकणांमुळे हवा प्रदूषित झाली आहे आणि जवळील गावांतील झरे, ओढे आणि पाणवेत दगूळ झाले आहेत. भूजल पातळी काढादायकरीत्या खाली गेली आहे, ज्याचा फटका शेतीला, पिण्याच्या पाण्याला आणि स्थानिक जीवनशैलीला बसतो आहे. एकेकाळी हिरव्यागार असलेली ही टेकाडे आज मोठ्या जखमांनी विदूष झालेले दिसतात.

डोंगरांची धूळधाण करणे म्हणजे फक्त निसर्गसृष्टीची

हानी नव्हेय तर निसर्गाच्या संपूर्ण पर्यावरणीय साखळीचे विघटन आहे. पर्वत हे पावसाचे पाणी शोषून ठेवतात आणि नद्यांना स्रोत पुरवतात. पर्वतांच्या रक्षणाशिवाय पावसाचे पाणी वाहून जाते, झरे आटतात आणि नदीचे उगमक्षेत्र कमकुवत होते. परिणामी दुष्काळाचे प्रमाण वाढते. जमिनीची धूप, भूस्खलन, पूरप्रवणता आणि उष्णतेचा प्रकोप वाढतो.

डोंगर कापल्याने वाऱ्याचा वेग बदलतो, पावसाचे प्रमाण अनियमित होते आणि हवामानाचे चक्र असंतुलित होते. आज पुणे, सातारा, कोल्हापूर या सर्व परिसरात हवामानातील अचानक बदल, अल्पवेळात होणारा मुसळधार पाऊस किंवा लांब काळ राहणारे दुष्काळी दिवस हे या अनियंत्रित हस्तक्षेपाचे परिणाम आहेत.

त्याशिवाय पर्वत म्हणजे जैवविविधतेचे खरे घर. पक्षी, वन्य प्राणी, औषधी वनस्पती, दुर्मिळ वृक्षप्रजाता यांचा अधिवास पर्वतरांगांमध्ये असतो. पर्वतांचे पोट खोदण्यात आल्याने आज अनेक प्रजातींचे नैसर्गिक अधिवास नष्ट होत आहेत. फुलपाखरांपासून ते वन्य प्राण्यांपर्यंत अनेक जीवांचा श्वास रोखला जात आहे. पक्ष्यांच्या स्थलांतराचे मार्ग बदलले आहेत. औषधी वनस्पतींच्या नष्टतेमुळे भविष्यातील आयुर्वेदिक संशोधनालाही अडथळा निर्माण होऊ शकतो.

इतिहास आणि परंपरेशी जोडलेली साताऱ्याची पर्वतरांग आज अशा अवरथेत उभी आहे की स्थानिक नागरिकांनीही अनेक डोंगर लहान होत गेल्याचे प्रत्यक्ष अनुभवले आहे. काही डोंगर इतके साफ झाले आहेत की त्यांचे पूर्वीचे स्वरूप ओळखून न येण्याइतपत बदलले आहे. हे केवळ पर्यावरणीय अपराध नसून सांस्कृतिक आणि ऐतिहासिक वारशाचा गंभीर विनाश आहे.

या पारश्वभूमीवर, महात्मा गांधींच्या ‘खादी’च्या संकल्पनेचे महत्त्व आज अधिक प्रकर्षाने जाणवते. खादी म्हणजे शाश्वत जीवनशैलीचा, नैसर्गिकतेचा आणि पर्यावरणपूरकतेचा संदेश. नैसर्गिक तंतूपासून, ऊर्जेची नासाडी न करता आणि प्रदूषण न घडवता तयार होणारी खादी ही ग्रामीण भागातील महिलांसाठी रोजगाराचे साधन तर आहेचय पण निसर्गाशी अनुरूप राहण्याचा मार्गही आहे.

आज पर्वतांचे रक्षण करायचे असेल तर शाश्वत जीवनशैली स्वीकारणे, पर्यावरणपूरक वस्तूंचा वापर, कमी प्रदूषणाचे उत्पादन आणि पाण्याचा योग्य वापर हे सर्व महत्त्वाचे ठरते. खादीचा संदेश आपल्याला सोप्या शब्दांत सांगतो की निसर्गाशी एकरूप राहणे हेच मानवजातीचे खरे कल्याण आहे. “खादी परिधान करा, निसर्ग वाचवा, डोंगर वाचवा” हा संदेश आज अत्यंत सार्थ वाटतो.

आंतरराष्ट्रीय पर्वत दिवस हे पर्वतांच्या संरक्षणाची आठवण करून देण्यापुरते मर्यादित नसावे. हा दिवस हा धोक्यात आलेल्या पर्वत परिसरंखांडे पाहण्याच्या आणि त्यावर तातडीने उपाययोजना करण्याचा क्षण आहे. बेकायदेशीर उत्खननावर बंदी, परवाना प्रणालीत पारदर्शकता, पर्यावरणीय नियमांचे काटेकोर पालन, पोटतिडकीने प्रयत्न करणाऱ्या स्थानिक नागरिकांचा सहभाग, शाळांमधून जनजागृती, पर्वत परिसरात वृक्षलागवड आणि पर्वतरक्षणासाठी विशेष निधी या सगळ्या उपाययोजना तातडीने राबवणे गरजेचे आहे.

डोंगर म्हणजे फक्त दगड-मातीचे ढिगारे नव्हेत. ते इतिहासाचे साक्षीदार आहेत, सांस्कृतिक परंपरेचे आधारस्थान आहेत, निसर्गाचे संतुलक आहेत आणि पुढील पिढ्यांसाठी आयुष्य देणारे जलस्रोत आहेत. साताऱ्याची सर्वांगीण ओळख ह्याच पर्वतरांगांवर उभी आहे. जर हेच डोंगर नष्ट झाले, तर साताऱ्याची संस्कृती, हवामान, नद्या, शेती आणि पर्यावरण सर्व काही धोक्यात येईल. हे आपल्यापैकी प्रत्येकाने गांभीर्याने समजून घ्यायला हवे.

पर्यावरणाची जपणूक ही भविष्याची गुंतवणूक असते. डोंगरांचे संरक्षण म्हणजे पाण्याचे रक्षण, जमिनीचे रक्षण, हवामानाचे रक्षण, आरोग्याचे रक्षण- म्हणजेच भविष्याचे रक्षण. आजची पिढी जर जागरूक झाली नाही, तर उद्याची पिढी निसर्गाचा विध्वंस अनुभवेल. म्हणूनच प्रत्येकाने सजग राहून पर्यावरणपूरक जीवनपद्धतीचा अवलंब करणे आणि पर्वतांच्या संरक्षणासाठी योगदान देणे अत्यावश्यक आहे.

आंतरराष्ट्रीय पर्वत दिन आपल्याला एकच शिकवण देतो:डोंगर वाचवा, म्हणजे भविष्य वाचवा. आज जे पर्वत उजवाट आहेत, त्यांचे रक्षण आजच केले पाहिजे, अन्यथा जिवा ते फक्त इतिहासाच्या पानांत उरतील. साताऱ्याचे डोंगर उभे राहिले, तरच साताऱ्याची ओळख उभी राहील. निसर्गाची कदर केली तरच निसर्ग आपल्याला जगवेल. म्हणून आज आपण सर्वांनी मिळून एकच संकल्प करूया “डोंगर वाचवा म्हणजे भविष्य वाचवा.”

राशि भविष्य

आजचा सुविचार: कठीण काळात हार मानू नका कारण सर्वात सुंदर गोष्ट संघर्षातूनच निर्माण होते.

मेष: अनपेक्षित संधी मिळेल, आत्मविश्वास वाढेल. कुटुंबातील ताण आज कमी होईल. **वृषभ:** आर्थिक व्यवहारांमध्ये सावध रहा. नवी जबाबदारी स्वीकारावी लागेल. **मिथुन:** प्रवासयोग अनुकूलय कामात गती येईल. मित्रांकडून मदत मिळेल.

कर्क: मानसिक तणाव दूर होईलय निर्णय अचूक ठरतील. घरात मंगलकार्याची चाहूल. **सिंह:** महत्त्वाचे काम आज लवकर पूर्ण होतील. मान-सन्मान वाढण्याची शक्यता. **कन्या:** आरोग्याकडे लक्ष द्या. कामाच्या ठिकाणी गैरसमज टाळावेत.

तुला: आर्थिक स्थैर्य वाढेलय गुंतवणुकीत फायदा. नात्यांमध्ये गोडवा येईल. **वृश्चिक:** कामात अडथळे येतील पण धीर सोडू नका. अचानक खर्च वाढू शकतो. **धनु:** नवीन करार आणि कामासाठी शुभ दिवस. प्रवास यशस्वी ठरेल.

थोडक्यात

साखरपुड्याच्या आनंदावर विरजण, शिवाजी नगरमधून ६ लाखांचे दागिने लंपास, अज्ञात चोरट्याविरुद्ध गुन्हा दाखल

दापोली: घरात साखरपुड्याचा आनंद असतानाच दापोलीतील शिवाजी नगर भागात एक धक्कादायक घटना उघडकीस आली आहे. हातावर मेहेदी काढण्यासाठी काढून ठेवलेले तब्बल ६ लाख रुपये किमतीचे सोन्याचे दागिने (पाटल्या) अज्ञात चोरट्याने लंपास केल्याचा प्रकार घडला आहे. ही पटना ७ डिसेंबर रोजी पडली असून, याप्रकरणी ९ डिसेंबर रोजी दापोली पोलीस ठाण्यात गुन्हा दाखल करण्यात आला आहे. पोलिसांनी दिलेल्या माहितीनुसार, फिर्यादी संगिता संदेश तलाठी (वय ५१, रा. ऐश्वर्या बंगला, शिवाजी नगर, दापोली) याच्या घरी ७ डिसेंबर २०२५ रोजी साखरपुडा होता. या कार्यक्रमासाठी दुपारी ३:०० वाजता मेहेदी काढण्यासाठी एक महिला घरी आली होती. फिर्यादी संगिता हीने मेहेदी काढण्यासाठी आपल्या दोन्ही हातातील ६ तोळे वजनाच्या दोन सोन्याच्या पाटल्या (किमत अंदाजे ६,००,०००/-रुपये) काढून बेडरूममधील ड्रेसिंग टेबलच्या पहिल्या झुंबरमध्ये ठेवल्या होत्या. फिर्यादी या आजारी असल्याने त्यांनी औषध घेतली होती, त्यामुळे मेहेदी काढल्यानंतर त्या झोपी गेल्या.

गर्दीचा फायदा घेत चोरी
दुपारी ३:०० ते रात्री ११:३० या वेळेत घरात नातेवाईकांची वर्दळ आणि मेहेदीचा कार्यक्रम सुरू होता. फिर्यादी झोपेत असताना आणि घरातील इतर सदस्य कार्यक्रमात व्यस्त असल्याचा फायदा घेत. अज्ञात चोरट्याने ड्रेसिंग टेबलच्या झुंबरमध्ये ठेवलेले ६ लाखांचे सोन्याचे दागिने शिताफीने चोरून नेले.

पोलिसांत गुन्हा दाखल
साखरपुडा आणि मेहेदीच्या गडबडीत दागिने चोरीला गेल्याचे लक्षात आल्यानंतर फिर्यादीनी शोधाशोध केली, मात्र दागिने मिळून आले नाहीत. अखेर ९ डिसेंबर २०२५ रोजी सायंकाळी दापोली पोलीस ठाण्यात तक्रार दाखल करण्यात आली.

कोकणात रंगणार कोस्टल हाफ मॅरेथॉनचा थरार जगातील पहिलीच मराठी भाषेला समर्पित मॅरेथॉन

रत्नागिरी । प्रतिनिधी
दरवर्षीप्रमाणे यंदाही नवीन वर्षांच्या पहिल्या रविवारी, म्हणजेच ४ जानेवारी २०२६ रोजी स्वागिरी शहर पुन्हा एकदा श्रध्दावनगरी होणार आहे. सुवर्णसूर्य फाऊंडेशनच्या वतीने आयोजित कोकण कोस्टल हाफ मॅरेथॉनसाठी संपूर्ण देश सज्ज झाला असून, तब्बल १२ राज्यांमधून आणि ३०० हून अधिक शहरांतून २२०० पेक्षा जास्त 'फिटनेस टुरिस्ट' स्वागिरीत दाखल होणार आहेत. हॉटेल सी फॅन्स येथे झालेल्या पत्रकार परिषदेत ही माहिती देण्यात आली.

मराठी भाषेला समर्पित पहिलीच मॅरेथॉन आजवर जगात कोणत्याही भाषेसाठी मरेथॉन समर्पित केली गेली नव्हती, मात्र सुवर्णसूर्य फाऊंडेशनने के शिवधनुष्य पेलले आहे. ही मॅरेथॉन पूर्णपणे

देवस्थली यांनी दिली.
मॅरेथॉनची खास वैशिष्ट्ये:
● २१ किमीचा वन वे मार्ग:
९ गावांमधून जाणारा आणि कोकणची जैवविविधता दर्शवणारा निसर्गरम्य मार्ग.
● आकर्षक नक्षिसे: प्रत्येक फिनिरला आंब्याच्या आकाराचे मेडल.
● कोकणी पाहुणचार: शर्यत पूर्ण झाल्यावर समुद्रकिनारी मीळणारा गरमगरम उकडीचा मोदक,
● संगीत आणि उत्साह: अंकित पाटकर यांच्या व्हॉबल संगीत आणि आयपॉपस्टार फेम राधिका भिडे यांनी कंजो जेलेले विशेष गाणे.

'ओंकार' गोव्यातून पुन्हा सिंधुदुर्गात दाखल

दोडामार्ग । प्रतिनिधी
मागील तीन महिन्यांपासून गोवा राज्यात व सावंतवाडी तालुक्यात धुमाकूळ घालणाऱ्या 'ओंकार' हत्तीने दोडामार्ग तालुक्यात पुन्हा एन्ट्री केली आहे. बुधवारी सायंकाळी डोंगरपाल गावातून तो कळगे परिसरात दाखल झाला. या अनपेक्षित पुनरागमनामुळे हत्तीबाधित गावातील ग्रामस्थ व शेतकरी भयभीत झाले आहेत. एकीकडे गणेश टस्कर व दुसरीकडे ओंकार हत्ती दाखल झाल्याने वन विभागाची मात्र डोकेदुखी वाढली आहे.

तालुक्यातील बांदा परिसरात या हत्तीने थैमान घातले. एका शेतकऱ्याच्या गोठ्यात घुसून म्हशीवरही हल्ला केला त्यामुळे हा 'ओंकार' हत्ती पकडून न्यावा, अशी मागणी तालुक्यातून होऊ लागली. त्या पार्श्वभूमीवर वन विभागाचे प्रयत्नही सुरू झाले.
ओंकारला पाठवायचे कुठे?
सावंतवाडी तालुक्यात या हत्तीचा उच्छाद सुरू असताना हत्तीला पकडून वनतारात पाठविण्याची तयारीही वनविभागाने केली. मात्र त्याला काहीही आक्षेप घेत तो तळकट वनक्षेत्रात पाठविण्याची मागणी केली. या मागणीला नळकट पंचक्रोशीतून जबर विरोध झाला व हत्ती या परिसरात नको अशी ठाम भूमिका येथील ग्रामस्थ व शेतकऱ्यांनी घेतली. त्यामुळे व तिला ठार केल्याची घटना घडली होती. याखेरीज एप्रिल महिन्यात मोर्ले गावातील एका शेतकऱ्याचा या हत्तीने पायदळी तुडवून बळी घेतला होता.

दोडामार्ग तालुक्यातून ओंकार हत्ती निघून गेल्याने येथील ग्रामस्थ व शेतकऱ्यांनी सुटकेचा निःश्वास सोडला होता. मात्र बुधवारी सायंकाळच्या सुमारास हा हत्तीचे डोंगरपाल मार्ग कळगे परिसरात पुनरागमन झाले. हत्ती आल्याची माहिती स्थानिकांना समजताच त्याला पिटाळून लावण्याचा अयशस्वी प्रयत्न ग्रामस्थांनी केला. मात्र, हत्ती आपल्या मस्तीत व जोशात ग्रामस्थांच्या दिशेनेच चालत येऊ लागला. त्यामुळे ग्रामस्थांनी जीवाच्या भीतीने माघारी फिरणे पसंत केले.
वन हत्तीची भेट ही धोक्याची घंटा ?
तालुक्यात सध्या ओंकार व गणेश हत्ती असल्याने ते एकत्र आल्यास त्यांच्यात द्वंद्व होण्याची शक्यता नाकारता येत नाही. यात ग्रामस्थ किंवा शेतकऱ्यांवर हल्ला होण्याची भीती शेतकरी वर्गातून वर्तवली जात आहे. त्यामुळे वन विभागाने आक्रमक बनलेल्या ओंकार हत्तीला पकडावे. तसेच तालुक्यात असलेल्या गणेशहद दुसऱ्या हत्तीला पिटाळून लावावे, अशी मागणी शेतकरी वर्गातून होत आहे.

व तिला ठार केल्याची घटना घडली होती. याखेरीज एप्रिल महिन्यात मोर्ले गावातील एका शेतकऱ्याचा या हत्तीने पायदळी तुडवून बळी घेतला होता.

मंडणगडमध्ये एस.टी. बस दरीत कोसळून अपघात

मंडणगड । प्रतिनिधी
मंडणगडपासून अन्ध्या १० किलोमीटर अंतरावर असलेल्या आंजर्ला-नागौली मार्गावर (१० डिसेंबर) पहाटे २.२० वाजताच्या सुमारास एस. टी. बसचा गंभीर अपघात झाला. रस्त्यावरील चळणदार उतारावर बसचे नियंत्रण सुटल्याने ही बस जवळपास ५० फुट खोल दरीत कोसळली. अपघात अत्यंत भीषण असला तरी सुदैवाने कोणतीही जीवितहानी झालेली नाही.
या अपघातग्रस्त बसमध्ये एकूण १६ प्रवासी होते. या दुर्घटनेत ३ जण जखमी झाले असून त्यापैकी बस वाहक के. डी. चाटे हे गंभीर जखमी असल्याची माहिती मिळते. चाटे यांच्या डाव्या गुडघ्याला मार, उजव्या पायाला खोल जखम तसेच कमरेला गंभीर दुखापत झाली आहे. उर्वरित दोन प्रवाशांना किरकोळ मार लागला असून त्यांचा जीवितत्सा धोका नाही. नागौली गावापुढे सुमारे एक किलोमीटर अंतरावर असलेल्या धोकादायक यू-टर्नवर हा अपघात घडला. डावीकडे वळण आणि उतार असलेल्या या रस्त्यावर चालकाचे वाहनावरील नियंत्रण सुटले.. चालक व्ही. पी. सोनवणे यांनी दिलेल्या

माहितीनुसार, बसचा ब्रेक अचानक काम न करणे हे अपघाताचे प्रमुख कारण ठरले. ब्रेक निकामी झाल्यानंतर वाहन पूर्णपणे अनियंत्रित बनले आणि बस सरळ दरीत कोसळली. या अपघातानंतर स्थानिक ग्रामस्थांनी तात्काळ धाव घेत बचावकार्य सुरू केले.
सर्व प्रवासी, चालक आणि वाहक यांना सुरक्षित बाहेर काढण्यात आले. त्यानंतर मार्ग तपासणी पथकाच्या मदतीने सर्व जखमींना मंडणगड ग्रामीण रुग्णालयात दाखल करण्यात आले. उर्वरित प्रवाशांना मंडणगड येथे सुरक्षित पोहोचवण्यात आले. ही अपघातग्रस्त बस खोल दरीत अडकलेली असल्याने तिला बाहेर काढण्यासाठी क्रेनची आवश्यकता आहे. सकाळी क्रेन उपलब्ध झाल्यावर बस बाहेर काढण्याचे काम सुरू होणार आहे. कोही प्रवाशांच्या बंगा, पिशव्या आणि मोबाईल यांसारख्या वस्तू बसमध्ये अडकलेल्या असल्याची माहिती देण्यात आली आहे. या अपघातामुळे आंजर्ला-मंडणगड मार्गावरील वाहतूक काही वेळ विस्कळीत झाली होती. मात्र, कोणतीही मोठी दुर्घटना न घडता सर्व प्रवासी सुखरूप बचावले, ही मोठी दिलासादायक बात आहे.

करिअर CAREER

१२वीचे शिक्षण पूर्ण होताच विद्यार्थ्यांसमोर सर्वात मोठे आव्हान उभे राहते—आता पुढे कोणता मार्ग निवडायचा? करिअर कोणते? कोणता कोर्स योग्य, कोणती परीक्षा द्यावी, कोणत्या कॉलेजमध्ये प्रवेश घ्यावा, आपल्या गुणांप्रमाणे आणि क्षमतेप्रमाणे कोणता पर्याय योग्य? हे प्रश्न प्रत्येक विद्यार्थी, पालक आणि शिक्षकांना सतावतात. विशेषतः अभियांत्रिकी (Engineering), वैद्यकीय (Medical), फार्मसी (Pharmacy) किंवा इतर व्यावसायिक अभ्यासक्रमांच्या प्रवेशासाठी स्पर्धा परीक्षा अत्यावश्यक आहेत. या सर्वांमध्ये महाराष्ट्रात सर्वाधिक चर्चेत असते ती परीक्षा म्हणजे MHT-CET. त्याचबरोबर संपूर्ण भारतात मान्य असलेल्या JEE Main आणि JEE Advanced यांच्या महत्त्वामुळे अनेक विद्यार्थ्यांचा गोंधळ वाढतो. या लेखाचा उद्देश विद्यार्थ्यांना १२वी नंतरच्या प्रवेश प्रक्रियेची माहिती देणे, CET आणि JEE मधील फरक समजावणे, कोणती परीक्षा कोणी द्यावी, या परीक्षांचे वेळापत्रक, जास्तीत जास्त जागा कुठे असतात, राज्यातील आणि देशातील उत्तम संस्थांची माहिती देणे आणि योग्य करिअर निवडताना होणारा गोंधळ कमी करणे हा आहे.

CET म्हणजे काय?
MHT-CET (Maharashtra Health and Technical Common Entrance Test) ही महाराष्ट्रातील अभियांत्रिकी, फार्मसी, कृषी, बायोटेक्नॉलॉजी, फिशरी सायन्स आणि इतर व्यावसायिक अभ्यासक्रमांसाठी घेतली जाणारी राज्यस्तरीय प्रवेश परीक्षा आहे. ही परीक्षा विशेषतः राज्यातील विद्यार्थ्यांसाठी अत्यंत महत्त्वाची मानली जाते. महाराष्ट्रातील ८५% अभियांत्रिकीच्या जागांवर CET गुणांवरून प्रवेश होतो. फार्मसी, बायोटेक, कृषी यांसारख्या शाखांसाठी CET अनिवार्य आहे.
CET मध्ये Physics, Chemistry आणि Mathematics (PCM) किंवा Physics, Chemistry आणि Biology (PCB) अशी दोन गट परीक्षेत बसू शकतात. अभियांत्रिकीसाठी PCM आवश्यक; तर फार्मसीसाठी PCM/PCB दोन्ही चालतात.

JEE Main म्हणजे काय?
JEE Main (Joint Entrance Examination – Main) ही राष्ट्रीय पातळीवरील परीक्षा आहे. ती मुख्यतः भारतातील NITs, IITs, GFTIs (Government Funded Technical Institutes) आणि प्रमुख खाजगी अभियांत्रिकी महाविद्यालयांमध्ये प्रवेशासाठी असते.
JEE Main चे गुण केवळ प्रवेशासाठीच नाही तर JEE Advanced साठी पात्रता मिळवण्यासाठीदेखील महत्त्वाचे असतात.

JEE Advanced म्हणजे काय?
JEE Advanced ही भारतातील सर्वात कठीण आणि प्रतिष्ठेची अभियांत्रिकी प्रवेश परीक्षा मानली जाते. या परीक्षेद्वारे IITs (Indian Institutes of Technology) मध्ये प्रवेश दिला जातो. JEE Advanced देण्यासाठी सर्वप्रथम JEE Main मध्ये सर्वोच्च गुण मिळवून देशातील टॉप विद्यार्थ्यांमध्ये स्थान मिळवणे आवश्यक असते.
परीक्षांचे वेळापत्रक (साधारण प्रवृत्ती)
● MHT-CET – दरवर्षी एप्रिल-मे मध्ये
● JEE Main – वर्षातून दोन ते तीन सत्रे (जानेवारी, एप्रिल, कधी कधी जुलै)
● JEE Advanced – सामान्यतः मे अखेर किंवा जूनच्या पहिल्या आठवड्यात
किती जागा उपलब्ध असतात?
MHT-CET द्वारे प्रवेश:
● महाराष्ट्रातील अभियांत्रिकी महाविद्यालयांमध्ये सुमारे 1.2 ते 1.4 लाख जागा
● फार्मसीमध्ये 45,000+ जागा
● कृषी, बायोटेक, B.Sc. COURSES—10,000 ते

20,000 जागा
JEE Main द्वारे प्रवेश:
● NITs मध्ये एकूण 20,000+ जागा
● IITs मध्ये 6,000+ जागा
● GFTIs मध्ये 5,000+ जागा

त्याचबरोबर अनेक खाजगी इंजिनियरिंग कॉलेजेस JEE Main स्कोअर स्वीकारतात.
JEE Advanced द्वारे प्रवेश:
● IITs मध्ये एकूण जागा सुमारे 16,000 (ही संख्या खूप कमी असल्याने स्पर्धा अत्यंत कठीण)
सरकारी आणि खाजगी संस्था कोणत्या?
महाराष्ट्रातील नामांकित सरकारी अभियांत्रिकी महाविद्यालये:
● COEP (Pune) – महाराष्ट्रातील सर्वोत्तम VJTI (Mumbai)
● Walchand College of Engineering (Sangli)
● SGGs (Nanded)
● Government College of Engineering – Amravati, Nagpur, Karad
● हे सर्व CET द्वारे प्रवेश देतात.
महाराष्ट्रातील चांगली खाजगी अभियांत्रिकी महाविद्यालये:
● MIT – Pune
● PICT – Pune
● VIT – Pune

● DY Patil College (Pune, Kolhapur)
● Bharati Vidyapeeth College of Engineering
● Ramrao Adik (Nerul)
● Sinhgad Institutes – Pune

स्तरावरील विचारशक्तीची परीक्षा आहे. IIT मध्ये प्रवेशासाठी जगातील कठीण परीक्षांपैकी एक मानली जाते.
विद्यार्थ्यांनी कोणती परीक्षा निवडावी?
● हे पूर्णतः विद्यार्थ्यांच्या क्षमता, अभ्यासाची आवड

यापैकी काही JEE Main स्कोअर स्वीकारतात; काही CET वरच प्रवेश देतात.
भारतभरातील सर्वोत्तम संस्था – JEE द्वारे:
● IITs – JEE Advanced
● NITs, IITs, GFTIs – JEE Main
● BIT Mesra, Thapar University, Amrita University, Manipal University – बहुतांश JEE गुण स्वीकारतात
JEE आणि CET – मुख्य फरक काय?
● CET ही महाराष्ट्रातील विद्यार्थ्यांसाठी राज्यस्तरीय परीक्षा आहे. तिचा अभ्यासक्रम १२वीच्या महाराष्ट्र बोर्डावर आधारित असतो. प्रश्नांची अवघडपणातली मध्यम असते. स्पीड आणि तथ्यज्ञान महत्त्वाचे ठरते.
● JEE Main ही राष्ट्रीय स्तरावरील परीक्षा असून तिच्यात संकल्पनांची खोली, तर्कशक्ती आणि अनुप्रयोगक्षम ज्ञान तपासले जाते. गणित आणि भौतिकशास्त्र कठीण असते.
● JEE Advanced ही अत्यंत विश्लेषणात्मक, संकल्पनांवर आधारित आणि उच्च

राज्यातील मोठ्या प्रमाणात चांगल्या कॉलेजेसची उपलब्धता होते.
● परवडणारी फी – सरकारी CET कॉलेजेसची फी कमी असते.
● स्थानिक विद्यार्थ्यांसाठी आरक्षण – महाराष्ट्रातील विद्यार्थ्यांना ८५% आरक्षण.
● करिअरच्या असंख्य शाखा – अभियांत्रिकी, फार्मसी, बायोटेक, कृषी, BSc कोर्सेस हे सर्व CET मार्फत.
● स्पर्धा तुलनेने सोपी – JEE मध्ये देशभरातून लाखो विद्यार्थी; CET मध्ये मुख्यतः राज्यातील विद्यार्थी.
● तयारी तुलनेने सोपी – CET १२वीच्या अभ्यासक्रमावर आधारित असल्याने विद्यार्थी JEE पेक्षा CET सहज पार करू शकतात.
विद्यार्थ्यांचा गोंधळ – कसा सोडवावा?
१२वी नंतर विद्यार्थ्यांना सहसा खालील गोंधळ असतो:
● JEE द्यावी का? फक्त CET पुरेसे का?
● कोणत्या कॉलेजला जास्त महत्त्व?
● IIT चांगले की COEP किंवा VJTI?
● कशी तयारी करावी?
● कोर्स कोणता निवडावा?
हा गोंधळ सोडवण्यासाठी काही मार्गदर्शक तत्त्वे—
१. स्वतःची क्षमता ओळखा
गणित आणि फिजिक्समध्ये उत्कृष्ट असाल तर JEE उत्तम पर्याय.
मध्यम स्वरूपाची तयारी हवी असले तर CET पुरेसे.
२. आवड तपासा
IIT चे वातावरण, संशोधन संस्कृती, उच्च तंत्रज्ञान यात रस असले तर JEE योग्य.
फार्मसी, बायोटेक, कृषी क्षेत्रात जायचे असले तर CET आवश्यक.
३. वास्तववादी ध्येये ठरवा
जर १२वीपर्यंत JEE लेवेलची तयारी केली नसेल तर

आणि भविष्यातील उद्दिष्टांवर अवलंबून आहे.
JEE कोण द्यावे?
● विज्ञान आणि गणितात चांगली पकड असलेले विद्यार्थी
● IIT/NIT/IIT सारख्या उच्च गुणवत्तेच्या संस्थांमध्ये प्रवेश हवे असे विद्यार्थी
● संशोधन, तंत्रज्ञान, नवकल्पना, AI, रोबोटिक्स यांच्यात करिअर करायची इच्छा असलेले विद्यार्थी
● राष्ट्रीय स्तरावर स्पर्धला तयार असलेले विद्यार्थी
CET कोण द्यावे?
● महाराष्ट्रातील अभियांत्रिकी/ फार्मसी/ कृषी महाविद्यालयांमध्ये प्रवेश हवा असलेले विद्यार्थी
● १२वी बोर्डाचा अभ्यास उत्तम केलेले विद्यार्थी
● स्पीड आधारित प्रश्नपत्रिका सोडवणे जमणारे विद्यार्थी
● खूप कठीण JEE पातळीचा अभ्यास नको असलेले विद्यार्थी
CET चे महत्त्व – JEE च्या तुलनेत का आवश्यक?
● जास्तीत जास्त जागा CET मध्ये मिळतात – IIT/NIT मध्ये जागा खूप कमी. CET मधून

राज्यातील मोठ्या प्रमाणात चांगल्या कॉलेजेसची उपलब्धता होते.
● परवडणारी फी – सरकारी CET कॉलेजेसची फी कमी असते.
● स्थानिक विद्यार्थ्यांसाठी आरक्षण – महाराष्ट्रातील विद्यार्थ्यांना ८५% आरक्षण.
● करिअरच्या असंख्य शाखा – अभियांत्रिकी, फार्मसी, बायोटेक, कृषी, BSc कोर्सेस हे सर्व CET मार्फत.
● स्पर्धा तुलनेने सोपी – JEE मध्ये देशभरातून लाखो विद्यार्थी; CET मध्ये मुख्यतः राज्यातील विद्यार्थी.
● तयारी तुलनेने सोपी – CET १२वीच्या अभ्यासक्रमावर आधारित असल्याने विद्यार्थी JEE पेक्षा CET सहज पार करू शकतात.
विद्यार्थ्यांचा गोंधळ – कसा सोडवावा?
१२वी नंतर विद्यार्थ्यांना सहसा खालील गोंधळ असतो:
● JEE द्यावी का? फक्त CET पुरेसे का?
● कोणत्या कॉलेजला जास्त महत्त्व?
● IIT चांगले की COEP किंवा VJTI?
● कशी तयारी करावी?
● कोर्स कोणता निवडावा?
हा गोंधळ सोडवण्यासाठी काही मार्गदर्शक तत्त्वे—
१. स्वतःची क्षमता ओळखा
गणित आणि फिजिक्समध्ये उत्कृष्ट असाल तर JEE उत्तम पर्याय.
मध्यम स्वरूपाची तयारी हवी असले तर CET पुरेसे.
२. आवड तपासा
IIT चे वातावरण, संशोधन संस्कृती, उच्च तंत्रज्ञान यात रस असले तर JEE योग्य.
फार्मसी, बायोटेक, कृषी क्षेत्रात जायचे असले तर CET आवश्यक.
३. वास्तववादी ध्येये ठरवा
जर १२वीपर्यंत JEE लेवेलची तयारी केली नसेल तर

CET वर फोकस करा.
४. दोन्ही परीक्षा द्या
बहुतेक विद्यार्थ्यांसाठी हा सर्वोत्तम पर्याय आहे. JEE आणि CET दोन्ही देता येतात. जिथे चांगला स्कोअर येईल तिथे प्रवेश मिळवणे सोपे जाते.
खाजगी चांगली कॉलेजेस व त्यांच्या प्रवेश पद्धती
महाराष्ट्रातील खासगी अभियांत्रिकी संस्थांमध्ये CET हा मुख्य आधार आहे. परंतु काही नामांकित संस्थांमध्ये JEE स्कोअर स्वीकारला जातो.
उदा.:
● MIT Pune – CET + JEE दोन्ही गुण स्वीकारतात
● VIT Pune – CET
● PICT – CET
● Ramrao Adik – CET
● DY Patil, Bharati Vidyapeeth – CET
१२वी नंतर विद्यार्थ्यांनी काय करावे?
● CET व JEE दोन्हीसाठी अर्ज करावा
● आपली क्षमता आणि आवड ओळखून अभ्यासक्रम निवडावा
● CET ही सुरक्षितता देणारी परीक्षा आहे—म्हणून ती देणेच हितार्थ
● JEE हे राष्ट्रीय पातळीवर स्पर्धला सामोरे जाण्यासाठी सर्वोत्तम व्यासपीठ
CET चे महत्त्व – निष्कर्ष
CET ही महाराष्ट्रातील विद्यार्थ्यांसाठी एक सुवर्णसंधी आहे. IIT/NIT किंवा राष्ट्रीय संस्थांमध्ये प्रवेश मिळवण्याची क्षमता नसल्यास CET विद्यार्थ्यांना उत्तम अभियांत्रिकी, फार्मसी आणि इतर व्यावसायिक अभ्यासक्रमांकडे नेते. राज्यातील COEP, VJTI, Walchand सारखी महाविद्यालये CET मार्फत सहज मिळू शकतात. CET द्वारे जास्त जागा, परवडणारी फी, राज्यस्तरीय स्पर्धा आणि विस्तृत करिअर पर्याय मिळतात.
JEE आणि CET दोन्ही परीक्षा महत्त्वाच्या आहेत, मात्र विद्यार्थ्यांच्या ध्येयांनुसार योग्य निवड करणे आवश्यक आहे. CET दिल्यास राज्यातील उत्तम कॉलेजेसमध्ये प्रवेश मिळतो, तर JEE देऊन विद्यार्थी राष्ट्रीय पातळीवर मोठ्या संधी मिळवू शकतात.
शेवटी, करिअरचा निर्णय हा घाईघाईत न घेता, चिंतनपूर्वक, स्वतःची क्षमता ओळखून आणि योग्य मार्गदर्शन घेऊन घ्यावा. CET आणि JEE या दोन्ही परीक्षा तुमचे भविष्य घडवू शकतात—योग्य मार्ग निवडलात, योग्य तयारी केलीत, तर यश तुमचेच आहे.

गणित आणि फिजिक्समध्ये उत्कृष्ट असाल तर JEE उत्तम पर्याय.
मध्यम स्वरूपाची तयारी हवी असले तर CET पुरेसे.
२. आवड तपासा
IIT चे वातावरण, संशोधन संस्कृती, उच्च तंत्रज्ञान यात रस असले तर JEE योग्य.
फार्मसी, बायोटेक, कृषी क्षेत्रात जायचे असले तर CET आवश्यक.
३. वास्तववादी ध्येये ठरवा
जर १२वीपर्यंत JEE लेवेलची तयारी केली नसेल तर

